Báránd, 1916. május 18. – Budapest, 1994. február 26.

Kiskereskedő családban született, apja vegyeskereskedő volt. A szeghalmi Péter András Gimnázium négy osztálya után elvégezte Debrecenben a kereskedelmi tanonciskolát, majd kereskedősegéd lett. 1932-től 1937-ig saját vegyeskereskedésükben, illetve Debrecenben dolgozott. 1932-től jelentek meg első írásai, riportjai Bajcsy-Zsilinszky Endre lapjában, a Szabadságban s más ellenzéki beállítottságú újságokban; kapcsolatba került a kisgazdapárttal és a népi írókkal. 1937-ben belépett a Márciusi Frontba. 1938–1939-ben szerkesztette a kisgazdapárti Makói Független Újságot, illetve a Délvidéki Független Hírlapot. 1939-ben a Független Kisgazdapárt Arad-Csanád vármegyei szervezetének titkára. 1939 októberétől 1943 májusáig katona Szeghalmon. 1943 májusától 1944. március 19-ig vidéki riporterként a Kis Újság belső munkatársa. 1943-ban részt vett a szárszói konferencián, majd 1944 februárjában a kisgazdapárt által szervezett vésztői földmunkás kongresszuson. A német megszállás alatt 1944 áprilisától Dessewffy Gyula királytelekpusztai birtokán tartózkodott, illetve Bárándon zsidókat bújtatott. A kisgazdapárt tiszántúli szervezeteinek körében a német megszállók és a nyilasok ellen szervezkedett. 1944. szeptember–októberben ismét katona; október 15-én hazaszökött Bárándra. A Független Kisgazdapárt delegáltjaként 1944. decembertől volt az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagja. 1945 áprilisában jött Debrecenből Budapestre, ahol ismét a Kis Újság belső munkatársa, a lap vidéki kiadásai szerkesztője lett. Cikkeivel, 1945. november 4. után a nagy-budapesti választókerületben megválasztott nemzetgyűlési képviselőként elmondott parlamenti interpellációival élénk szerepet játszott a köz- és a pártéletben. 1947. március 10-én kilépett a kisgazdapártból és pártonkívüli politikusként folytatta tevékenységét. 1947 júliusában, a parlament feloszlatásakor csatlakozott a Pfeiffer Zoltán vezetésével megalakult Magyar Függetlenségi Párthoz. Elvállalta a párt lapjának, az Ellenzéknek a szerkesztését. 1947. augusztus 31-től Szabolcs- és Szatmár-Bereg megyében ismét képviselő a Magyar Függetlenségi Párt programjával. 1947. október 30-án azonban lemondott a mandátumáról és az Ellenzék felelős szerkesztői posztjáról, egyúttal kilépett az Magyar Függetlenségi Pártból. Parlamenti mandátumáról szóló lemondását 1947. november 20-án jelentették be a törvényhozásban. 1948. augusztus 20-án Dobi Istvánhoz címzett, a Kis Újságban megjelent nyílt levelében kérte visszavételét a kisgazdapártba, de választ nem kapott. Mandátumáról való lemondása után hazament Bárándra, ahol édesanyjával vegyeskereskedésüket vezette, amelyet 1951-ben államosítottak. 1951-ben az Aszfaltútépítő Vállalatnál segédmunkás, 1952-ben a Betonútépítő Vállalatnál Kalocsán szintén segédmunkás, majd cementraktáros lett. 1952 áprilisában koholt vádak alapján letartóztatták, tíz évre elítélték, 1956 júliusában nyerte vissza szabadságát. 1956. október 28-tól november 4-ig Tildy Zoltán megbízásából az ismét megjelenő Kis Újság felelős szerkesztője volt. November 4. után a Magyar Vöröskeresztnél dolgozott segédmunkásként, majd a Búvárszivattyú-gyárban volt csomagoló. 1958 júniusától a Budapest V. Kerületi Vendéglátó-ipari Vállalat raktárosa. Februárban perújrafelvétel során a Legfelső Bíróság felmentette az 1952. évi vádak alól, majd 1962-ben 10 000 Ft kártérítést kapott. Közben a Belvárosi Kávéház üzletvezető-helyettese lett, megszerezte a melegkonyhás (szakács) üzletvezetői képesítést. Áthelyezték a Vendéglátó-ipari Tröszthöz, amelynek havi szakmai Híradóját szerkesztette a tröszt vezérigazgatójának neve

alatt. A tröszt megszűnése után a Budapest XIII. kerületi Vendéglátó-ipari Vállalat Filmnyomó Részlege adminisztrációját vezette. 1976. december 31-től nyugdíjas. 1986-ban részt vett a Hazafias Népfront keretében kezdetben önállóan működő, majd függetlenné váló Bajcsy-Zsilinszky Endre Baráti Társaság létrehozásában, annak egy ideig ügyvezető elnöki tisztét töltötte be. Közreműködött a Független Kisgazdapárt újjászervezésében. 1988. november 18-tól 1989 áprilisáig a párt főtitkára, a politikai bizottság tagja volt. 1989 áprilisától az FKGP örökös főtitkára. 1990 januárjában kilépett a kisgazdapártból, és még e hónapban megválasztották a Nemzeti Kisgazda- és Polgári Párt tiszteletbeli elnökévé; tényleges tevékenységet azonban egyik pártban sem fejtett ki. 1990-ben a Magyar Újságírók Szövetsége visszaadta tagságát, amelytől korábban négyszer is megfosztották. 1992-től a szervezet örökös tagja.